

Kirsten Kallesøe
LIGE OM LIDT
PsykiInfo Midt Forlaget 2009

TEKST: LINE ORVEDAL

Første gang jeg hørte om denne danske forfatteren og foredragsholderen, var ved Den 2. Nordiske Miljøterapi-konferansen om Spiseforstyrrelser i Oslo våren 2012. Hun representerte her brukerstemmen ved den to dagers lange konferansen, og holdt et innlegg basert på sitt liv som psykiatrisk pasient gjennom mangfoldige år. Boken jeg her skal omtale var kommet ut i forkant av konferansen, der Kallesøe var tilstede også i forbindelse med bokutgivelsen.

Det hører til sjeldenhetene at jeg opplever en så til de grader "ta og føle på" stemning som da Kallesøe stod på scenen. Det befant seg på dette tidspunktet vel 270 mennesker i salen, representert fra ulike behandlingsinstitusjoner fra både inn- og utland. Jeg ble så veldig grepet av hennes ord og hennes enorme formidlingskraft og ikke minst av hennes gripende historie. Historien så ut til å berøre samtlige av de tilstedeværende, og slik jeg husker det, var det ikke mange tørre øyne i salen. Det hun fortalte denne dagen var sin historie som heldigvis for oss alle også er skildret i bokform.

Med egne dagboknotater, kombinert med utdrag fra pasientjournalen sin, tar Kirsten oss med gjennom mange år preget av lidelse og smerte. Fra spiseforstyrrelsens gryende start til år med angst, psykoser, selvmordsforsøk og gjentatte tvangsinnleggelses på psykiatriske sykehus. Diagnoselisten blir etter hvert lang og medikamentlisten tilsvarende.

På tross av alt det destruktive og til tider meningsløse i livet hennes, klarer hun å holde på en form for bevissthet omkring hva hun egentlig trenger, uten helt å måtte formidle dette gjennom ord eller å bli forstått.

I et avsnitt skriver hun om dette:

"Det samme igen og igen, der er ingen oppfinnsomhet i behandlingen. Enten bliver behandlerne mer og mer berøringsangste, eller også ser de det som deres opgave at bekempe "tilfældet" og "den vanskelige patient" – ingen er interesseret i mig, Kirsten. Jeg er mest interesseret i Kirsten, og hvordan den del har det. Måske er det sværeste, at vi hele tiden går forkert af hinanden og ikke har et fælles udgangspunkt".

Etter hvert er det noe som skjer i Kirstens liv. I kombinasjon med behandlernes tro på- og ansvarliggjøring av Kirsten, samt hennes eget mot og etter hvert gryende håp, begynner livet å falle på plass.

Kirsten Kallesøe var syk i 22 år og fikk diagnoser fra anoreksi til schizofreni, var innlagt i 10 år og på førtidspensjon i 12 år. I dag er hun frisk og jobber som konsulent og gruppeleder i en pårørendeforening og har også en selvstendig virksomhet.

Kirsten skriver selv i sitt etterord at hennes omdreiningspunkter i boken har vært håp, tro og takknemligheten til livet, men kanskje mest av alt, som hun sier: "det er, at have hjertet med i det arbejdet, jeg laver. Hvis hjertet er placeret i kroppen og uden kropskontakt, kan tankerne let løbe af med én"

Som dere sikkert allerede har forstått, jeg anbefaler boken!